

Γιώργος Μιχαηλίδης*

Υπάρχει εκεί έξω ένα κοινωνικό υλικό που δεν χωράει στη φτωχή προεκλογική αντιπαράθεση και στα διλήμματα που τίθενται από την πλευρά των κυβερνώντων. Είναι ο κόσμος των 32 Κυριακών τον χρόνο, της υψηλότερης ανεργίας και των mini-jobs, ο κόσμος που βιώνει την «ανάπτυξη» ως εντατικοποίηση της εργασίας.

Αν κοιτάξουμε γύρω μας και αν αφουγκραστούμε τους δρόμους, τους χώρους εργασίας, τις γειτονιές και τα στέκια δεν μπορεί παρά να αναρωτηθούμε: Γιατί έπειτα από τέσσερα χρόνια διακυβέρνησης στο όνομα της Αριστεράς, ο κόσμος που αναφέρεται στην τελευταία, ο κόσμος του αγώνα και των κινημάτων, βρίσκεται στην πλειονότητά του σε τέτοια αμηχανία, με τόσο χαμηλό ηθικό; Γιατί παρατηρείται αυτή η γενική έλλειψη ενθουσιασμού για την προεκλογική πολιτική αντιπαράθεση; Πολλοί λένε πως άμα υπήρχε κάτι άλλο αυτό θα ακουγόταν, αν υπήρχαν άλλες διαθέσεις αυτές θα εκδηλώνονταν. Και μας καλούν να πιστέψουμε πως αυτός είναι ο λαός μας, αυτοί είμαστε εμείς...

Κι όμως υπάρχει εκεί έξω ένα κοινωνικό υλικό που δεν χωράει στη φτωχή προεκλογική αντιπαράθεση και στα διλήμματα που τίθενται από την πλευρά των κυβερνώντων. Είναι ο κόσμος των 32 Κυριακών τον χρόνο, της υψηλότερης ανεργίας και των mini-jobs, ο κόσμος που βιώνει την «ανάπτυξη» ως εντατικοποίηση της εργασίας και ακριβότερο ενοίκιο.

Είναι ο κόσμος της διεθνιστικής σκέψης που απεχθάνεται τον συντηρητικό εθνικισμό της Ν.Δ., αλλά δεν βλέπει τον εαυτό του στην εικόνα του κυρίου Μπαλάφα στους δέκτες της ΕΡΤ 1 με λεζάντα «Αν δεν προχωρούσαμε στη Συμφωνία των Πρεσπών τα τουρκικά F-16 θα πετούσαν στα βόρεια σύνορά μας», ούτε φυσικά ακούει τη φωνή του στους ύμνους στον «εθνάρχη» Ελευθέριο Βενιζέλο από τους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ κατά την ψήφιση της Συμφωνίας των Πρεσπών, πόσο μάλλον δεν νιώθει καμία ταύτιση με τις περήφανες εξαγγελίες επέκτασης της επικράτειας του ελληνικού κράτους κατά εκατοντάδες θαλάσσια μίλια (ΑΟΖ).

Είναι ακόμα ο κόσμος της οικολογίας που είδε το έγκλημα στις Σκουριές που ξεκίνησε επί Ν.Δ. να συνεχίζεται παρά τις εξαγγελίες περί του αντιθέτου, τα γεωτρύπανα των πετρελαϊκών να προσκαλούνται από κάθε γωνιά του κόσμου, το άναρχο πανηγύρι τοποθέτησης ανεμογεννητριών να συνεχίζεται και το

αδηφάγο τουριστικό κεφάλαιο να διευκολύνεται στην επέλασή του.

Και είναι, τέλος, ο κόσμος των κινημάτων που είδε τον Ποινικό Κώδικα να εξοπλίζεται περαιτέρω εναντίον των πιθανών αντιπάλων της κρατικής πολιτικής, τη νομική αθώωση των βιαστών να χρειάζεται μαζική κατακραυγή για να αποσοβηθεί και τα μνημεία αίσχους του «πολιτισμού» μας, την Αμυγδαλέζα και τη Μόρια, να παραδίδονται άθικτα στην επόμενη κυβέρνηση.

Αυτός ο κόσμος, που δεν έχει τραβηχτεί στην πλειονότητά του στον βούρκο της «ρεαλιστικής πολιτικής» και της ενσωμάτωσης στον αστικό κρατικό και κυβερνητικό μηχανισμό, έχει ήδη πάρει ή παίρνει σταδιακά πολιτικό διαζύγιο από την υπόθεση ΣΥΡΙΖΑ. Ακόμα και ένα τμήμα του που θα στηρίξει τον ΣΥΡΙΖΑ εκλογικά, το κάνει με ντροπή, ενοχές και πλέον χωρίς προσδοκίες προς διάψευση.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θέλει να θητεύει στην Αριστερά που στέκεται όρθια, όχι απλά για ένα καθαρό «κούτελο», αλλά γιατί όταν το πολιτικό σκηνικό μετατοπίζεται προς τα δεξιά, η υπεράσπιση των υλικών συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας απαιτεί η Αριστερά να μετατοπίζεται αριστερότερα. Ετσι, θα μπει φρένο στις ορέξεις της Ν.Δ. και θα χάσουν κι άλλο έδαφος οι φασίστες.

Ο ΣΥΡΙΖΑ από όταν βρέθηκε σε τροχιά κυβέρνησης συνέβαλε στο να σβήσουν οι μηχανές των κινημάτων, να μετατραπεί η ενεργή διεκδίκηση από την κοινωνική βάση σε ανάθεση και αναμονή για επιδόματα και μέτρα ανακούφισης από τα πάνω. Φυσικά οι αιτίες είναι βαθύτερες και δεν ξεμπερδεύουμε αποδίδοντας όλες τις ελλείψεις του πόλου του κόσμου της εργασίας σε ένα κόμμα ή μια κυβέρνηση. Ομως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμμετέχει στις εκλογές με το βλέμμα στην ανάπτυξη αυτού του πόλου, στον εξοπλισμό του με τα αιτήματα, το πρόγραμμα και τις μεθόδους που θα ξαναζεστάνουν τις μηχανές των κινημάτων.

Για να γίνει αυτό απαιτείται ο απογαλακτισμός και η ανεξαρτησία του κρίσιμου εκείνου κοινωνικού υλικού από τα αστικά σχέδια και η συσείρωσή του γύρω από ένα αντιπαραθετικό αντικαπιταλιστικό σχέδιο στο οποίο θεωρούμε ότι συμβάλλουμε συνεπέστερα και πιο συγκροτημένα από κάθε άλλη δύναμη. Να τραβήξουμε, λοιπόν, το σκοινί δυνατά αριστερά!

* διδάκτορα Ιστορίας, υποψήφιου με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στον Δυτικό Τομέα Αθηνών

Πηγή: efsyn.gr